

## KÄRLEKEN ÖVERVINNER ALLT.

Av G. B. McCutcheon

(23)

(Forts. föreg. nr.)

Han hade rest sig upp och stod nu framför henne, lugn och allvarig.

— Jag älskar ej stervande till klostret, sade han långsamt och med stort eftertryck.

— Men ni måste det. Alla arrangemang för er flykt därifrån i morgon är redan träffade. Ni skulle ej på annat sätt kunna undkomma.

— Jag önskar ej undkomma, dyra Yvette. Jag älskar ej lämna Edelweiss. Det är min avsikt att överlämna mig i polismyndigheternas händer, svarade han med djupt allvar.

Hon såg med verklig fasa på honom och utbrast:

— För Guds skull tala ej så! Ni kan ej handla så efter allt vad jag gjort för att rädda er!

Han slet sig åter bredvid henne och slog sin arm omkring hennes liv samt sade i obeskrivligt mild ton:

— Min plikt är tydlig och klar, dyra Yvette. Jag känner till det förslag Bolazor gjort er. Om ni anställer rannsakning med mig slipper ni att betala den stora stasakullen förr än om tio år. Ni ville uppföra en stor del av ert land och folk för att rädda mig, men jag kan ej tillåta denna uppoffring. Jag är ingen feg brottling och bävar ej för att stå ansikte mot ansikte med mina anklagare. Om jag också skulle dömas till döden så vad sen? Jag kan ej dö mer än en gång!

— Men i en gång namlade hon likom i en dröm.

Jag kom hit för att delgiva er mitt beslut och bedja er rädda ert land och folk samt komma ihåg att jag med glädje dör för att tjäna er.

— Nej, nej! Ni får ej dö! Ni är mer för mig än alla rikens och folk utbrast hon i klarglädje. Ni har lärt mig älska er och avsky den tron, som skiljer oss åt, men ni skall ej lyckas tvinga mig till förståelsen det svaga hogen, som bor i mitt hjärta, det hoppet, att en gång —

— Ni vill då en gång bli min! inföll han jublande.

Jag kan ej löva detta, men jag befaller er om att ni för mig skall flytta härifrån och räddar er. Ni är ju allt, vad jag har att leva för, svarade hon.

För ett kort ögonblick slog hon sina armar om hans hals och tryckte sin kind mot hans.

— Kvinnor kommer nu för att hämta mig, viskade han i det han sprang upp, då i detta nu en knäckning hördas på dörren. Jag måste komma ut härifrån utan att bli sedd.

— Ni återvänder ju till klostret bad hon i förtvivlad ton, i det hon lade sina händer på hans axlar. Ni lämnar ju Graustark för min skull!

Han trevade ett ögonblick och var därpå nog svag att svara ja.

En ny knäckning på dörren kom henne att ropa:

— Stig in!

— Dörren rycktes upp och in trädde, leke Kvinnor utan — furst Gabriel.

## XXIV.

Svartsjuka och elak triumf lyste ur furst Gabriels ögon då hans blick föll på Greenfall.

Vad Greenfall beträffar var hans första tanke.

Jag har ohjälpligt komprometterat den kvinna jag älskar.

Hon är sin sida tänkt blott på att det nu skulle vara för sent för honom att komma undan.

Jag kommer visst olagligt, sade furst Gabriel med bitande händer. Jag visste ej att er höghet väntade två.

Det var ej gärna möjligt att misstaga sig på hans ord. Han sökte tydligen med djävulsk elakhet bibringa Greenfall den tron att han med prinsessan avtalat ett hemligt möte vid denna sena tid på dygn.

Vad betyder det att ni kommer in i mitt privatrum så sent? frågade hon, som nu lyckats antaga en värdig hållning.

Greenfall, som ögonblickligen uppfattat furst Gabriels avsikt att föra honom bakom ljuset trädde nu raskt emellan i förhoppning att kunna skydda henne för fler elakheter från hans sida.

— Prinsessan väntade ej mig, sade han med en hotande blick på honom. Han hade innan han lämnat klostret stoppat på sig sin revolver. Denna tog hon nu fram och höll den så, att furst Gabriel skulle se den.

Prinsessan, som ej tagit sin blick från furst Gabriels ansikte, såg ej revolvern.

— Var god upplys mig om varför ni så här trängt er in i mina rum, sade hon till fursten i iskall ton.

Furst Gabriel såg av Greenfalls upprepa och hotande rörelse, att han ej kunde följföra den väg han slagit in på.

— Jag trodde, sade han vänd till Greenfall, att ni var här och gick hit för att bli förvisad här. Tillåt mig nu fråga, varför ni är här?

— Jag är här såsom fange, svarade Greenfall.

— Hur ofta har ni kommit hit i er egenkap av fange? frågade furst Gabriel med ett föremålighets skritt. Det ser egendomligt ut, att vakten avskedas för att en fange skall kunna möttas! Vilket gudomligt fängelse för en fange!

— Tig! ropade Greenfall, som nu var förfärligt blek.

Nu började prinsessan förstå furst Gabriels gemena insinuationer. Hennes ögon vidgades av fasa och hennes kinder färgades av en glödnad.

Jag ser nu, forfor fursten, hur allt hänger ihop. Ni har vistats här i slottet alltsedan ni flydde från fängelset. Ers höghet kunde ej gifva sig med honom, ty han var ju ej någon prins. Men ni kunde föra honom hit och hålla honom gömd i edra rum, där ingen skulle söka honom och —

— Lagnare! Gemeus hund! utbrast Greenfall i det han i raseri rusade på honom.

Men innan han hann fatta honom i strupen såsom det var hans avsikt att göra, grep prinsessan tag i hans arm och ropade förtvivlat:

— Döda honom ej! Ett mord får ej begås här.

Han gav nu furst Gabriel en stöt för bröstet, som nästan kom denne att tumla omkull.

— Ni skall få plikta för det här, ropade denne i förbittrad ton. Om ni ej är en fange så skall ni bli det. Det skall bli en grundlig skandal i Edelweiss i morgon. Jag går nu att sätta den i scen.

Innan han hunnit vända sig om rikade Greenfall sin revolver mot honom och ropade:

— Om ni rör er ur fläcken skjuter jag er!

— Skjut gärna, var det hänfulla svaret. Varlden skall förstå varför jag fallit för er hand i detta rum.

Greenfall ögon fylldes med tårar framkallade av vanmaktigt raseri. I detta ögonblick steg kapten Kvinnox helt tyst in i rummet. Han blev stående bakom en hög skärm nere vid dörren.

— Jo, ni är just en skön fange! fortfor furst Gabriel i hänfull ton. Det skulle vara intressant att veta, var ni har er fängvaktare.

— Han är här, svarade Kvinnox. Som nu trädde fram ur sitt tillfälliga gömsställe.

— Hur kom ni hit in? frågade furst Gabriel i bestört ton.

— Jag förde hit min fange. Var skulle jag vara om icke här för att beakta honom?

— När — när kom ni hit in?

— För en halvtimme sedan eller samtidigt med min fange.

— Ni var ej här när jag kom hit in?

— Jag har stått bakom den här skärmen en halv timme. Ni har visserligen varit mycket upprörd och förbittrad, men det förvånar mig dock att ni ej sett mig, svarade Kvinnox.

— Var ni här då jag kom in? frågade furst Gabriel i förbittrad ton.

— Fråga hennes höghet, om ni ej tror mig, svarade Kvinnox med ett smäleende.

Kapten Kvinnox förde fangen till mig för en halvtimme sedan, sade prinsessan mekaniskt.

— Det är lögn! Han var ej här när jag kom in! sade nu fursten högtligt.

Jag var här och är här! Om jag gör ett rätt skulle jag skjuta ner er som en hund. Ni kom hit in i likt en tjuv! Ni kränkar mitt lands regent!

Jag har tålt allt, emedan ni är en furste, men tag er iakt! Jag kan lätt glömma det och med dessa mina händer gör alla ert svarta hjärta ur ett bröst. Ett ord från hennes höghet skulle vara liktydigt med er dödsdom.

Kvinnox såg bedjande på prinsessan då han utträdde de sista orden, liksom om han önskat, att hon skulle placera det farliga vittnet där han ej kunde berättiga några lognaktiga historier.

Hon skakade på huvudet, men sade ej något.

Greenfall insåg att tiden var inne för honom att ingripa.

— Min värdja till er höghet har alltså varit fange, sade han sorgset till prinsessan. Jag har försäkrat er, att jag är oskyldig till det mord jag anklagats för, men er höghet anser

sig dock ej kunna frigiva mig. Allt vad ni kan löva, är en rättvis rannsakning. Var det ej så?

— Jo, det är allt, svarade hon med midsommat bibehållen fäthet.

Hon förstod varför han yttrade sig så.

— Ers höghet skall ju ej, återtog han, straffa det stackars folk, som under alla dessa veckor hållit mig gömd i sitt hus ty de voro övertygade om min oskuld. Er kapten, som fann mig diff i kväll, skall säkert också lägga ett gott ord för dem. Jag är nu färdig att följa med pr till Tornet, kapten Kvinnox.

— Jag fruktar, att jag bedömt prinsessan felakt.

— Ni kommer att finna, att hon ej bedömt er felakt, svarade Greenfall i Kvinnox ställe. Kan jag få ett ljus, tillade han vänd till Kvinnox.

— Ni kan få behålla denna lyta, svarade Kvinnox i det han gick in i den lilla cellen. Då han satte lyktan på golvet passade han på att viska till honom:

— Jag kommer igen om en timme. Läs detta brev under tiden.

Härmed stack han det hopvikta brev prinsessan lämnat honom i hans hand.

Furst Gabriel trädde nu in i cellen och såg sig rysande omkring.

Hur skulle ers höghet tycka om att tillbringa resten av sitt liv i en sådan hälla som denna? frågade Kvinnox honom tålmodigt skärmt.

Det var förfärligt, svarade fursten rysande.

## Forts.

## FYRA ÅR VID FRONTEM.

Erfarenheter och iakttagningar från min tjänstgöring som soldat i den canadensiska armén.

Av John A. Hägglund.

De sista striderna — Ludendorff i vapenvilan.

## XLVIII.

Fältnärskalk Foch beslot sig i början av november månad 1918 att, om möjligt, totalt besegra fienden innan vinterns inbrott. Fördenskull begynte han vid nämnda tid en serie av anfäll som, med säkerhet, skulle ha omintetgjort kvarlevorna av den tyska armén.

De första stegen i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

De första striderna i denna plan var att anfalla i den nordöstra delen av Belgien, där de tyska trupperna hade sina främsta ställningar. Att fienden tvingades att begära vapenvila långt före man ens hade hopat på framgång.

Framgångar som gjorts av belgiska och engelska trupper i Flandern tvingade fienden att utrymma trakterna vid Lens och Arras. Den 13 oktober nådde våra förtrupper staden Douai och under de följande dagarna gjordes ännu större landvinningar.

I den 15 föll den viktiga kommunikationscentrum Thourout i våra händer. Östend erövrades den 17 och tre dagar senare vilade den norra flygeln av de allierades armé vid den holländska gränsen.

1914 stod han först såsom en ung och okänd general vid sidan av Hindenburg under de stora striderna vid ryska gränsen. Vid 53 års ålder var han en av de triumferande personligheterna som regerade Tyskland; och nu på ålderns av stilt "mätsterverk" — slaget vid Caporetto fann han sig nödsakad att bestiga den bana som en von Moltke och von Falkenhayn fört besträtt. Han var en soldat med stora förmågor, den bestämda, entusiastiska anslutningen av en tysk officer; men till slut styns det dock som hans klädad av sina landsmän att om gjort förslaget om vapenvila för tidigt och sedan gjort försök att med feberhet brådska förkasta sina originala planer om att vinna eller förlora allt genom en "coup d'état". Vad sannint det än må vara i detta det senare kan icke med säkerhet sägas, men den första anklagelsen var blott ett åberopande av dessa som, för att rädda sin stolthet påstodo att den tyska armén hade blivit förädd i stället för besegrad. Ludendorff insåg, rätt nog, situationen av sina trupper och försökte att avvärja en katastrof. Han regnerade innan denna katastrof var oundviklig, därför att omhändertagandet av situationen låg numera i andra händer. Guvernementet i Berlin anhöll om om en vapenvila, vars villkor måste av Foch bestämmas, och tillräckligt kommandot, från Keldsaren till den yngste stabsofficeren, voro nu ersatta av Prins Max; Erzberger, Solf, och Scheidemann samt andra av demokratiska proselyter. Ludendorffs plats intogs av von Groener, wryttenberg generalen; men von Groener var nu administrativt i stället för strategisk, och sådana strategiska roller som hann voro möjliga. Tyska hävar varit i händerna på von Lossberg, förutvarande stabchef för von Arnims armé i Flandern. Hindenburg inskränkte sin verksamhet till rådgivning om tysk enighet. Kejsaren, som den 29 oktober skötte skydd vid arméns högkvarter i Spa var icke i en sådan ställning att han kunde inskräda. Han var sysselsatt med försök att locka fram demokratiska toner från den skadade absolutismens trumpet.

Foch var nu färdig att taga sitt sista steg. Gouraud och Pershing voro färdiga att avskära Metz-Montmédy. Metziers linjen och därmed begränsa vägen till reträtt från den Bavariska och kronprinsens armégrupper till passen vid Liege och att på samma gång skjuta fram den engelska centern utefter Sambre-floden till Namur för att omöjliggöra kronprinsens reträtt. Sedan detta utförts skulle den sista rörelsen äga rum — svängandet mot nordöst. Den tyska armén mot nordöst emellan Metz och Longuyon för att avskära Metz-Arloz-Namur järnvägen och därmed tillfångata hela den södra tyska armén. I sådant fall kunde endast några få besegrade divisioner undkomma genom passet mellan det holländska Zimburg av de allierade, och världen skulle då fått skåda en militärkatastrof vars lik historien icke kan uppvisa. Men

den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt eftersom vi insåg vikten av detta började vår trötthet och slapphet att försvinna. Snart hördes ett dån som en kommande storm — det var soldaterna hurrarop som nu genljöd från Vosgesbergen till nordnord.

Den första tanken som gjorde sig gällande var att nu snart skulle vi få återvända hem till våra hem. Ridda hade fallit för världens blodigaste drama och allt